

Bana Bir Kar Ver 1

– LunaSecret · 08 Haziran 2015

1.Bölüm "Üzgünüm hanımefendi. Hastalığınız ileri safhaya gelmiş. Bu nedenle ameliyatınızı gerçekleştirmek, ancak ölüm sürecinizi hızlandıracaktır. "

Önünde durduğum beyaz, soluk bir duvarda yazdığım yazılara arsızca bir dil çıkardım. Sonrasında hissettiğim çılgın his, bir anda sönmüş; yerini suratsız bir ifade almıştı.

Yazıları tekrar okudum... Ve tekrar okudum.

Yazıların üzerinden geçtiğim her saniye, yeniden ve yeniden umudum bitiyordu. Yeniden ve yenidenduvar kadar beyaz ellerimle dokundum. Yazılar da çaresizdi. Yapayalnızdı. Tükenmişlerdi. Umudu sönmüştü bir kere.

Ardından bir yazı daha yazdım. 3 hafta 2 gün önce doktora aktardığım cevaptı yazdıklarım. "Ne yani? İyileşmek adına hiç mi umudum kalmadı. Hadi ama! Hani kanser artık tedavi edilebilirdi? Neden bu kadar çabuk pes ediyorsunuz, anlamıyorum."

"Tedavilerimiz bir şekilde işe yaramadı. Gerçekten elimizden geleni yaptık ama elden ancak bu kadarı gelebildi. İleri safhaya gelen hastalığınızı aşamadık. Üzgünüm ve üzgün olduğumu zaten size söyledim, Hilal Hanım."

Hayır. O bunak doktor, bu haberi söylerken hiç de üzgün değildi.

"Üzgün olmadığınızı biliyorum. Siz sadece benden kurtulmak için yalan söyleyen ihtiyar bunağın tekisiniz. Kanseri adam akıllı tedavi edemeyen sizleri dava açmak lazımdı esasta. Sırf sizin yanlış tedavileriniz yüzünden insanlar ölüyor. Ben de ölüyorum. Şimdi mutlu olduğunuza adım kadar eminim."

"Yaptığımız her şey, sizin iyiliğiniz içindi."

"Eminim öyledir doktor bey. Umarım hastanenize tonlarca ağırlıkta çığ düşer de altında kalırsınız.

Çaresizce onca karın altında donarak ve titreyerek ölürsünüz inşallah. Bu arada bunlar olurken aklınıza yanlış tedavi ettiğiniz kanser bir kız olan Hilal Buse Akdağ'ı unutmazsanız, sevinirim."

Elimi duvardan geri çektim. Artık hiçbir saçı kalmamış kafamı ifadesizce kaşıdım. Saçlarımın döküldüğünü başladığı ilk günden beridir, ifadesiz yüzümü koruyordum. Artık uzamayacak olan saçlar için üzülmüyordum. Ya da her giden saç tellerim için kollarımı jiletlemiyordum. Bir zamanlar kollarımı jiletlemenin beni rahatlattığını sanmış ve hiç düşünmeden devam etmişim. Şimdi ise adımları Mazoşist'e çıkartan o tuhaf alışkanlığımı bırakmışım.

Tabi şimdiki tuhaf alışkanlığım hariç; Duvara yazı yazmak. Bir şekilde bunu bırakmak istememişim.

Yazmak, beni rahatlatıyordu. Sözler her ne kadar kötü olsa da içimde tuttuğumu hissettiğim nefretimi böyle kusuyordum duvarlara.

"1 ay ömrünüz kaldı, Hilal Hanım. Kendinizi buna hazırlasanız iyi olur."

Ve bitmişti. İleri derecede sıkıcı olan -tabi aşırı şerefsiz olan- doktor'la olan konuşmalarımız ancak bu kadardı. Doktor'a ne oldu hiçbir fikrim yok. Umarım dediklerim gerçekleşmiştir. İnşallah.

Tabiri caizse bana; "İyileşmeyi boşver, sadece ölmene bak gülüm," demişti. Ne tuhaf! Halbuki hastalığının en başından beridir kendimi hasta hissetmiyordum. Hissediyordum ama ölecekmişim gibi

gelmiyordu. Bir şekilde geçiştirebilirim sanmıştım.

Fakat hayat, bana arsız bir tokat atıp haddimi bildirmişti. En azından 4 hafta geçerken ben böyle hissetmiştim. Dersimi almıştım. Hastalık, şakaya gelmiyormuş.

Sonrası mı?? Hatırlamıyorum.

Gerisini hiç hatırlamıyordum. Hastaneden birkaç saat sonra ayrılmışım ve o arada doktorun söylediğine göre, burnum kanamış. Üstümü başımı kan çanağına dönünceye kadar, kıyafetlerimin rengi kıpkırmızı olana kadar burnum kanamış. Bana verilen bezler, havlular bile kan kırmızısı olmuş.

Bayılmışım.

Koltuğun içinde hareket edeyim derken edemedim. Aynı anda belimi iki kocaman el kavramış, beni üzerinde durduğum koltuktan kaldırmıştı. Nazikçe beni kucağında olacağım şekilde çevirmiş, bir kolu bacaklarımı diğer kolu sırtımı sarmalamıştı.

Kıkırdarak yakışıklıma doğru baktım ve şaşırılmışım gibi yaptım. "Aaow!"

"Seni arsız kadın ! Duvarımı pisletmeye ne hakkın vardı !"

"Bak, sevgilim." diye gülerken seslendim. Duvarı işaret ettim. "Artık yazıları italik harflerle yazabiliyorum. Ne güzel değil mi?"

"Desene artık yüz üstü düşmüş bir B harfi görmeyeceğim. Yaşasın bana !"

Murat'ın aşırı derecede B harfi takıntısı vardı. Ve bu takıntıyı benim ikinci ismimden almıştı. Bir defasında italik yazmaya çalışmıştım aniden beni yanağımdan öpmesi üzerine

"Pislik !" dedim. "Madem öyle. Al sana yüzüstü düşmüş bir B. Al işte. Al. Al. Al." Alına kocaman bir B harfi çizdim. Hem de yere düşmüş bir B harfi. Ha ha!

"Yeter ki, sen yüzüstü düşme, prensesim. B harfimin yok olmasına bile razıyım."

"Murat..." dedim gülümseyerek. Sevgilim de aynı şekilde bana gülümsemişti. Ne kadar arsızca kavga etsek de mutlaka gönlümü almasını biliyordu.

"Ama bu duvarımı öylece kirletmenin sebebi değil." Tabi şimdi gönül alma sırası bendeydi.

"Şey, ben isteyerek yapmadım." Külliyan yalan! Buna ne ben inanırım ne de beni kollarıyla tutan kızgın sevgilim.

"Ya ben de Brad Pitt idim. Ha? De hele bakayım. Neden duvarımı kirlettin??"

"Ama şey. Biliyorsun." Elimi çenesini okşamıştım. "Yazmak, beni rahatlatıyor. Bana verdiği defterleri de dün bitirdim. Bu yüzden-"

"Çüşüşüş!" diyerek sözümü kesti benim öküz sevgilim. "Ne yani? Sana aldığım yirmi tane kitabı bitirdin ha? Üstelik her biri büyük boy ve 168 yapraklıydı."

"Üzgünüm. Aklıma bir sürü kelimeler geliyor ve yazmak için aldığın defterler yeterli gelmedi. Ama duvarı kendim temizleyeceğim. Valla."

Beni yavaşça biraz evvel üzerine çıktığım koltuğa oturtmuş. Kendisi de pantolonunu geriye çekiştirip yanıma oturdu. Üstü çıplaktı ve gözlerimi alan göğüs kasları... İnanılmazdı. Onlara dokunmak istesem de sevgilimin sözleriyle yüzüne baktım. Kızarken bile çok tatlı !

"Tamam. Affedildin. Bir dahaki sefer daha çok defter alırım. O zaman güzelim duvarlarımı kirletmezsin."

"Şey... Ben o kadar za-" derken dudaklarım işaret ve baş parmak arasında kısırılmıştı.

"Sakin bunları söyleyip sinirlerimi zıplatma. Daha çok zamanımız var. Her zaman zaman vardır." Ellerini

dudaklarımdan çekmiş, kollarını önünde bağlamıştı. Bir süre sonra vazgeçip bana soru sordu.

"Bugün günlerden ne sence?"

Sorduğu mantıksız bir soruya ifadesizce cevap verdim. "29 Aralık 2014. Telefonda bakıp öğrenebilirdin."

Kafama bir yastık gelmesiyle şaşkına dönmüş, bir müddet öyle bakakalmıştım. Sonrasında aynı zamanda gülümsemiştim. Murat'ım be. Bana şakayla el şakası yaparken bile yumuşacık bir yastık kullanmıştı.

"Benim eline yüzüne kıyamadığım arsız sevgilim. Hatırlamamış olmana inanamıyorum. Hani biz her haftanın birinci gününde birbirimizin dileğini gerçekleştiriyorduk. Ve hatırlarsan bu senin fikrindi. "

Tanrım! Ben ne kafasız bir sevgiliydim. Halbuki bunu yapmak benim fikrimdi.

"Hatırlamaz olur muyum? Ehehe." Tabi hayatım bana kaşlarını çatarak bakmasıyla hemen sözlerimi ekledim. "Geçen hafta sana kendi eliyle Allan McGregor'un imzalattığı Beşiktaş bir forma almıştım. O kadar çok sevmiştin ki formayı, sırf formanla baş başa geçireceksin diye benimle konuşmamıştın."

"Şimdi sıra bende." dedi böyle sırtını gere gere. Sırtını gerince ortaya o sevdiğim göğüs ve karın kasları ortaya çıkıyor ve bende onları ısırma isteği yaptırıyordu. Şöyle azıcık daha yaklaşısam...

Bunu yapamazsın. Gözlerini çevir, kızım. Arsızlaşmanın sırası değil.

"Ne istiyorsun bakalım bebeğim? Söyle hadi."

Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde bana sinsice bir sırıtış attı. "İsteğin benim göğüs kaslarım da mı saklı yoksa??"

Vay anasını. Nasıl da gördü hemen ya ! Rezil oldum. Rezil.

"Yooo, nerden çıktı bu?" dedim böyle gözlerimi ondan başka her yere çevirerek.

Yanaklarımı okşayan sert eller, üzerine durmuş, Murat'a bakmıştım. Gülümsemiştim ve o da gülümsemişti. Elleri masaj yapmış kadar rahatlatıyordu. Güvende hissettiriyordu beni. Dayanamayıp kollarının arasına girdim. Limanım, anında bana sınıksız sarılmıştı. Peruğu çıkartıp çıplak kalan kafamı hiç düşünmeden öpmüştü. Sığındığım tek limanımdı o benim. Her ne kadar limanımdan ayrılmak durumunda kalsam da şimdilik tadını çıkarmalıydım. Dediği gibi, her zaman zaman vardır. Gitmemin zamanı gelene kadar, günümü moral bozukluğuyla geçirmeyecektim.

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Şaşırmıştım. "Her şeyi mi?"

"Ne istersen...Her şeyi yapacağım." Bunu derken kahraman edasıyla gülümsemişti, Murat'ım.

Çocuklar gibi kıkır kıkır gülerken el çırpıyordum. Sanki elime Alaaddin'in lambasını vermişler gibi sevinmiştim. Üç tane dileğimi gerçekleştirecek olan kişi ise, şu an yanımda oturan inanılmaz derecede olan yakışıklıydı.

Bir dakika. Ya istediğimi yapmayıp oyunu bozarsa??

Murat'a gözlerimi kısarak baktım ve parmağımı tehdit eder gibi uzattım. "Ama oyunbozancılık yok. Ne istersen yapacaksın."

"Yok, ben duvara gidip Sobe, diyeceğim. Allahım! Bebek gibi davranmaktan vazgeçer misin?"

"Yooo, ben bebek gibi davyanmıyorum." Murat'ın tek kaşını şüpheyle kaldırmıştı. Yüzümü sıkıntıya sokup nefesimi üfledim. "Tamam tamam ya... Sıkı dur. Şimdi söylüyorum."

"Bekliyorum."

Derin bir nefes aldım. Dileğim o kadar hayalimdi ki, gerçek olması ancak benim saçlarımın pat diye ortaya çıkması kadar zordu. Fakat, sevgilimin bunu yapmasını merak ederek bombamı patlattım.

"Bana bir kar ver."

Yüzünde gördüğüm şaşkınlık üzerine beni bir gülme almıştı. Kıkır kıkır güldüğüm her anda sevgilim, daha da bozuluyordu. Fakat sonra bana bakıp öyle bir söz etti ki, yerimde mıhlanmışım.

"Wow, ben de bir şey sanmıştım." dedi ve ayağa kalktı. Evin içinde bir odaya gidecek diye sanırken aslında evin kapısına gittiğini görmemle ayağa kalkıp peşinden gittim.

"Nereye?" diye sordum.

Ceketini alıp üzerine geçirirken "Sana kar bulmaya" dedi.

Ona doğru gidip kolunu tuttum. "Ya saçmalama. Ben onu öylesine söyledim. Gerçekten öyle bir şey yapman imkansız."

"Ama umutsuz değil." dedi ve bana doğru döndü. "İyi olacağım aşkım. Söz." dedi ve alnıma öpücük bıraktı.

"Yaa, saçmalama ama !" diye sızlandım.

Kapıyı açtığı anda "Ben de seni seviyorum." dedi bana bakmadan. Ve kapıyı suratıma kapattı.

Sıkıntıyla kel kafama vurdum. "Öküz şey. Halbuki ben onu öylesine dedim. Kar, artık eskisi gibi yağmıyor ki. Yağsa da yeri tutmuyor." Dudaklarımı büzdüm. Oturma odasına doğru ilerledim ve bir koltuğa doğru fırlattığım telefonu elime aldım. Murat'ı aradım. Ancak telefonlarımı meşgule düşürmüştü. Sanırım beklemekten başka çarem olmayacaktı.

"Of!" diye sızlandım. O anda telefonum çalmıştı. Hiç düşünmeden telefona cevap verdim.

"Aşkım?"

"Kızım."

"Ah," diye sızlandım. "Anne?" Gözlerime dolan gözyaşlarını durdurmak adına topuklularla yere vurdum.

"Şey... Ben... Beni aramanı ummazdım."

"Seni merak ettim. Bir şekilde eve gelemez misin?"

Bir an telefonu kulağımdan çekip beni arayan kişiye baktım. Harbi annemdi. Şaşırdım. "Anne gelemem. Babam... Biliyorsun, babam beni evlatlıktan reddetti. Aynı şekilde sen de..."

"Yalandı değil mi? Gerçekten gidip bir gecede aynı anda üç kişiyle birlikte olmadın??"

Elbette yalandı. Sırf ailem, benim yumurtalıklarım da çıkan kötü huylu bir troit kanseri olduğumu bilsinler diye onlara yalan söyledim. Ve gerçeği hiçbir zaman söylemedim. Şimdi gibi...

"Anne, neden yalan söyleyeyim? Gecelere kadar eve gelmeyişimin sebebi buydu işte. Genelevde çalıştım. Birçok kişiyle yattım ve en azından size bunları saklamıyorum. Ve ne biliyor musun anne??"

Hıçkırdım. Ancak bu beni durdurmadı. "Şeyleri çok güzeldi."

"Tüüü!! Yazıklar olsun. Sana verdiğim emeklere ve çabaların hepsine yazık olsun. Ailene bunu nasıl yaparsın?? Hele babana?? Senin yüzünden kalp krizi geçirdi, haberin var mı?? "

Kahretsin !

"Ah, tabi. Öldü mü kaldı mı, umurunda değil elbette. Biz kimiz ki? Benim biricik sandığım kızım sürtüklük etsin, kendisini yeterince kirletsin. Biz burada geri dönecek mi diye kapıya bakalım. Biz - "

"Lütfen artık susar mısın? Çok konuştun. Bir daha beni arama. Keyfimi yeterince kaçırdın zaten." dedim

ve telefonu annemin yüzüne kapattım. Bir müddet kendime gelebilmem için bekledim yerimde. Allahım ! Ne yaptım ben !

Babam?? Benim yüzümden?? Kalp krizi mi geçirdi?? Allahım. Ben ne büyük bir eşeklik ettim. Nasıl kıydım aileme. Nasıl olur da kızları onları bir yalanla ezdi geçti? Ben bunu nasıl yaptım? Nasıl? Hiç düşünmeden koltuğuma çöktüm. Ve bu kasıklarına çok kötü bir acı verdi. İnledim acımdan. Küfrettim kendime. Çok küfrettim. Bana verilmiş bu kansere ise ben daha çok küfrettim.

"Allah benim belamı versin. Zaten vermiş daha çok versin." Hıçkırdım. "Bari iki günü beklemeden ben geberip gideyim. Herkes benden kurtulur." Gözyaşlarımı elimle silip böğürdüm.

Pekala, ben adi yalancının, gevezenin ve arsız, iğrenç evladın tekiydim. Bir genelevde çalıştığımı ve aynı anda üç kişiyle yattığımla ilgili inandırıcı bir yalan attım onlara. Ama ailem, benim kanser olduğumu bilmektense o... olarak bilmelerine razıydım. Yeterki benim öleceğimi düşünüp üzülmesinler ve bir şekilde beni kötü bilsinler. Mutlu olsunlar. Razıydım.

Birden aklıma bir fikir geldi ve daha önceden bunu düşünmediğim için buna da bir küfür yapıştırdım kendime.

"Aferin kız. Geç düşündün ama iyi düşündün."

Yavaş hareketlerle yerimden doğrulup ayağa kalktım. Oturma odasını aşip sağ tarafta bulunan odama gidene kadar hiç durmadım. Odamın içerisine göz attırdım.

Bu oda, bazalı bir yataktan, çalışma masamdan ve iki kapılı geniş bir dolaptan oluşuyordu. Ama duvarları benim barındırmadığım her türlü renklere sahipti. Mavi, pembe, sarı, turuncu, yeşil, kırmızı, mor ve başka bütün renkler burada mevcuttu.

Benim tenimdeki beyaz rengim dışında her renk burada vardı.

Çalışma odama ilerleyip sandalyesinde oturdum. Masaya koyduğum kağıtlardan birini çekip önüme koydum. İçinden iki sayfa koparıp defterin üzerine koydum kağıdı. Masanın üzerinden kalemimi alıp yazmaya koyuldum.

Tamı tamına 3 saat boyunca annemle babama mektup yazdım. Onlara söylediğim yalanı ve aslında olduğum tiroit kanseri anlattım. Doktorun bana bir bok yapamadığını ve 3 yıldır beni ailemden ayrı tutan şeyin, yanlış tedaviler olduğunu söyledim. Sonrasında hayatımda üç değil biri olduğunu ve onun bana sahip çıktığını söyledim. Hiç üzülmemelerini belirtip bolca sevgilerimle boğdum mektubumu. Ve en sonunda ise vedalarla bitirdim. Hiç bitirmek istemediğim ama en sonunda edeceğimi bildiğim vedalarla...

Kağıtlarımı ikiye katlayıp üzerlerine adlarını yazdım. Annem, Buse Akdağ. Babam, Turan Akdağ. Her şey bu mektuplar, onlara ulaştıktan sonra iyi olacaktı.

Sonrasında mektupları giyindiğim hırkamın cebine tikiştirdim.

Ve ben, Hilal Buse Akdağ. Yalanların içinde kanser olmuş bir kız. Ölmek üzerinde olan bir kız. Ve aslında sıkıntıyla gününü beklediğim bir kızım.

Mektup işini çözdükten sonra yerime oturup sevgilimi beklemeye koyuldum. Bekledim, bekledim. Çok bekledim. Televizyon izledim. Patlamış mısır patlatıp Labirent: Ölümçül Kaçış filmi izledim. Ve gece tuvalette korkunç derecede kustum. Bunlara rağmen Murat, eve gelmedi.

2 Gün Sonra ~~

Sabahleyin, telefonum çaldı. Murat, sanıp sevinçle yanıtladım. "Bebeğim? Neredeydin aşkısı sen ya? Bekle bekle, öldüm valla."

"Çüşüş ! Salak salak konuşma. Öyle bir şey olmayacak."

"Hadi oradan ! Kimi kandırıyorsun sen? Ben-" diye sızlanacaktım ancak Murat sözümü kesti.

"Arsızca konuşmayı kesip benimle Hasanağa Bahçesi'ne gel. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Ama?"

"Ama deme bana. Ne diyorsam o. Sımsıkı giyinmeyi unutma. Geldiğinde kontrol edeceğim," dedi ve telefonu kapattı. Arsız öküz şey. Ama ben onu seviyorum ya. Bu yüzden dediklerine kızmayıp aksine kıkır kıkır gülererek üzerimi değiştirdim. Pembe bir kazak ve kot pantolon. Kel kafamı örtecek kızıl saçlı bir peruk ve ceketimi de taktım. Şapkamı ve eldivenlerimi de... Son olarak çıkmadan evvel mektuplarımı ve telefonumu cebime tıktırdım. Çizmelerimi taktım. Evden çıkmaya şimdi hazırdım.

Evimiz, Hasanağa Bahçesi'ne yarım saat mesafeliğinde yakındı. Ancak, Aralık ayında -yani kısmen- olmamıza rağmen sadece buz gibi rüzgar vardı. Yine de sevgilimin dediği gibi yapıp üzerime kalın giyindim. Bu yüzden fazla üşümemiştım. Hasanağa Bahçesi'ne gelmişim ancak sevgilimden eser yoktu.

"Murat?? Aşkım?? Neredesin sen??"

"Buradayım," deyip bir ağacın ardından çıktı. Ardından ise arkasındakilere seslendi. "Hey, çocuklar. Başlatabiliriz."

İlk başta neler olduğunu anlamadım. Boş boş etrafıma bakıyordum. Ancak burnuma değen bir kar tanesiyle gülümsemem bir olmuştu. Sonrasında kocaman karlar yağmaya başladı.

"Aşkım?" dedim. "Bu ne?" dedim. Çok şaşırılmışım aynı zamanda gülüyordum. Kollarımı açıp gülererek etrafımda dönüyordum ve gülüyordum yapay ama benim olan karların altında.

"Neye benziyor, kar tanem ?" dedi bana Murat'ım sıcak gülümseyerek.

"Murat..." dedim ve kollarını açan sevgilime doğru koştum. Sarıldım. Beni güçlü kollarıyla sarıp sarmaladı. Daha çok sıktım kollarımla. Bir değişiklik yapıp alnımı öpmek yerine kulaklarıma bir öpücük kondurdu ve fısıldadı sonra. "Beğendin mi?"

"Sen bir tanesin. Çok güzel bu karlar ya. Ah, aşkım tanem. İyiki varsın. İyiki varsın."

"Hadi gel, bir yere oturalım." dedi ve beni bir yere oturttu. Bir banktı. Üzerimize karlar yağmaya devam ediyor ve ben kıkır kıkır gülüyordum.

"Aşkım sen sadece bunun için mi uğraştın? İki gün boyunca o yüzden mi gelmedin?"

"Hayır, sadece ondan değil. Babanı görmeye gittim. Ama endişelenme." dedi çatık kaşlarına dokunarak.

"Baban gerçekten iyi. Kalp krizini atlattı."

Başımı salladım. En azından rahatlamışım. Cebimden mektupları çıkarıp ona verdim. "Bunu annemle babama ver. Ben yokken bunu mutlaka okusunlar, tamam mı?"

"Tamam." deyip mektupları cebine soktu.

"Bugün o gün ha?" diye sordu. Cevabını söylemek istemediğim için başımı salladım.

"Babanın yanına gitmeyecek misin yani?" diye sordu Murat. Titrek nefesini duydum sözünü söylerken. Soğuk nefesi yüzümü yakıp geçerken ben inlemek yerine gözlerimi yere indirdim.

"Hayır, gidemem. Biliyorsun. Onlara yalan söyledim. Öyle veda ettim herkese. Yalanlarla." Yüzümü kaldırıp sevgilime bakındım. Gülümsedim. "Ama biliyor musun? İyiki hayatıma girmişsin. Çünkü sen

olmasaydın, doğrularımı söyleyebileceğim kimsem olmazdı. Yalnız olurdum." Yüzüne sevgiyle dokundum. "Bana yalnız olmadığımı hatırlattın, sevgilim. Yalanların ardında bir dürüstlüğün yattığını gösterdin. Bunun için sana çok teşekkür ederim." Elimi göğüs kaslarından sonra en sevdiğim yer olan kara kaşlarına dokundum.

"Sana şimdi veda edebilirim, değil mi? Hem de hiçbir yalan olmadan... Dürüstlikle..."

Bunu dediğim anda kaşına dokunduğum elimi almış, itmek yerine nazikçe kucağıma bırakmıştı. Ardından kendisi yüzünü bana bakmayacak derecede yana çevirmişti.

"Hey, Murat?" diye seslendim. Bana bakmadı.

"Murat?" diye seslendim bir kez daha. Tekrar bakmadı. Ancak bir şey olmuş, yana çevirdiği yüzünden bir damla gözyaşı akmıştı.

"Murat, baksan diyorum artık bana. Ha?"

Yüzünü bana çevirmişti ancak okyanuslara benzettiğim gözlerinden akan yaşlar, beni mahvetmişti.

Benim tanıdığım Murat, böyle olmamalıydı. Yıkılmamalıydı bir kere. Mavi gözlerinden yaşlar akmamalıydı. Yanaklarını kirleten damlalar olmamalıydı.

Gülmeliydi, Muratım. Daima gülmeli.

Yanaklarına değdirdim ellerimi. Murat, yanaklarına dokunduğum elimi almış, dudaklarına götürmüştü. Öptüğü yeri, alev almıştı sanki.

"Teşekkür ederim, Murat. Teşekkürler. Her şey için teşekkürler."

Gülümsedim. Dudaklarım bu işlevi mutlulukla yerine getiriyordu. "Teşekkürler." Gülümsemeye devam ederken gözlerimin yavaş ve yavaşça kapandıklarını hissedebiliyordum. Sıkıntıyla beklediğim o kapanış sonuna bugün gelmiştim. Hayallerimi sevdiğim yakışıklı çocuk gerçekleştirmiş ve rahatlamıştım. Mutluluğum onun sayesindeydi. "Teşekkürler." Ve içimden dolup taşan sevgimi Murat'a verdim. Ben yokken sevgime iyi bakabilirdi.

"Seni seviyorum."

Karanlık, beni kucağına almadan evvel, duyduğum ses ise, "Hayır !" oldu.

"Hayır. Hayır. Hayır. Gitme ! Hayır !" -----